

ANATOMIA PĂCATULUI

Era prima intervenție de acest fel, deci fiecare pas trebuia studiat cu atenție deosebită. Cazul era foarte comun, însă fără tratament. În înțelepciunea Sa, Medicul are un plan pentru vindecare.

Se alege pacientul și se așază pe masa de operație. Zona supusă intervenției este pregătită, curățată ca nici un microb să nu pătrundă, ca nimic să nu pună în primejdie recuperarea de după. Urmă să se efectueze operația unui suflet. Se ia un bisturiu și se face o incizie nu foarte adâncă, pentru a descoperi fiecare strat. Primul strat era cel pe care îl afișează eul, acea masca a perfecțiunii false, acel zid de moralitate putredă, închistată într-o păclă neagră, numită păcat. Aici avem carieră perfectă fără probleme, fără greutăți, în care fiecare devine ceea ce și-a dorit și toată lumea lucrează în corectitudine maximă.

Aici găsim șeful care își respectă angajații în aparență, familia care nu are puncte de vedere diferite niciodată, care nu poartă discuții în contradictoriu, jocul de cuvinte pe care îl spunem la întrebarea: „Cum ești?”, hainele extravagante pentru a ne impresiona scena considerată plină de adversari. O zona de utopie, în care personajul principal este un exemplu pentru toți, ceilalți fiind obligați să preia modelul. Doctorul a denumit acest strat, IPOCRIZIE. Era primul strat al păcatului. Astfel, acest strat trebuia eliminat urgent și găsit o posibilitate pentru a inhiba dezvoltarea lui ulterioară.

Bisturiul pătrunde mai adânc. Ne aflăm în al doilea strat al sufletului, un strat care nu e atât de vizibil ochiului public. Acesta poate fi observat de cei apropiați, de prieteni, de prea puține persoane pe care le alegem cu atenție, care trebuie să se ridice la anumite standarde personale. E zona gândurilor noastre, a celor care ne înconjoară mintea când rămânem doar cu noi înșine.

Biserica Creștină Baptistă
“BIRUINȚA”

Telefon: (004) 0362-411252 www.biruinta.ro
e-mail: contact@biruinta.ro
430131 Baia Mare, str. Iuliu Maniu nr.3B

Responsabil număr: Mihaela Chereji
Tehnoredactare: Dan Matei, Roxana Modoc

A dorințelor, a ambițiilor, a orgoliului. A răzburării, a nervilor, a reacțiilor impulsive, a detașării, a vorbelor rostite în ascuns, a secretelor ascunse, a greșelilor. Era, poate, una din rădăcinile bolii, unul dintre straturile importante de eliminat pentru vindecare. Doctorul a denumit acest strat ÎMPIETRIREA. Astfel, printr-o incizie mai adâncă, este eliminat și acest strat în speranța vindecării.

Al treilea strat, era o cavitate. Un spațiu gol, cu formă de arteră. Un spațiu aparent sănătos, care a fost virusat cu această boală grea, care își pierduse scopul inițial. Un vas de sânge sterp, care datorită anemiei cauzate, ducea la toate celelalte simptome și la agravarea bolii. Am descoperit exact ceea ce cauză această boală: lipsa de sânge. Dar, nu era vorba de orice sânge. Era vorba de un sânge pur, cu un anticorp special, numit „dragoste deplină” care să combată această maladie. Era un singur posibil donator pentru acest tratament care trebuia sacrificat. Acest singur posibil donator era chiar Doctorul Suprem. Acest sânge sfânt, pur, a fost obținut la cruce și a salvat omenirea de la cea mai gravă boală, a dat viață lumii întregi și am fost înconjurați de cea mai perfectă și eficientă apărare în față oricărui simptom al bolii: DRAGOSTEA DE DUMNEZEU. Isus, când a auzit acest lucru, le-a zis: „Nu cei sănătoși au trebuință de doctor, ci cei bolnavi. Eu am venit să chem la pocăință nu pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși.” (Marcu 2:17)

„Totuși El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pe deapsa care ne dă pacea a căzut peste El, și printră rănilile Lui suntem tămăduiți.” (Isaia 53:4-5)

Anunțuri

Anda Mețac

Joi ora 18.00 Închinare și studiu biblic
Duminică ora 09.30 Pregătire pentru botez
Duminică ora 10.00 Serviciu divin de evanghelizare. Mărturiile candidaților pentru botez
Duminică ora 17.00 Rugăciune cu toată Biserica

Dar eu mă încred în Tine, Doamne, și zic: „Tu ești Dumnezeul meu!”
(Psalmi 31:14)

An XIX, Nr. 923 din 4-5 august 2018

EDITORIAL

Pastor Daniel Chereji

LEPĂDAREA DE SINE

Petru L-a luat deoparte și a început să-L mustre, zicând: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva!” Dar Isus S-a întors și a zis lui Petru: „Înapoia Mea, Satano: tu ești o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor.” (Matei 16:22-23)

Cei care studiază accidente auto, au

DIN CUPRINS:

pag. 2 **Câștiguri**

observat că în cazul unui impact violent, șoferul trage instinctiv de volan în așa fel încât să se protejeze pe sine. În fața pericolului, se declanșează automat un mecanism de apărare care pune pe primul loc grija față de propria persoană, înaintea protejării celorlalți, indiferent cine sunt ei. Instinctul acesta este prezent în fiecare dintre noi și se manifestă când suntem expuși unui pericol iminent.

Dacă el ne este util în cazul unor situații neprevăzute care ne pun viața în primejdie, în schimb devine extrem de nociv în relația noastră cu Dumnezeu, când este de așteptat să trăim acceptând planul lui Dumnezeu cu privire la viețile noastre.

Când Cristos le-a vorbit ucenicilor despre suferința și moartea Sa, în Petru s-a declanșat instinctiv mecanismul care dădea semnalul că Isus ar trebui să se protejeze de astfel de lucruri, ba chiar el însuși s-a grăbit să rostească un „Doamne ferește!”

Cristos a interpretat intervenția lui Petru ca fiind un amestec evident al Diavolului, care l-a influențat pe apostol să gândească în acest fel.

[Continuare pag. 2](#)

Nicio clipă, Cristos nu a sugerat că nu ar trebui să ne protejăm în fața pericolului, aruncându-ne cu capul înainte fără să ținem cont de ceea ce ne pânđește.

Petru avea nevoie să învețe că există situații în care puterea instinctului de protejare a propriei persoane trebuie învinsă. Nu ne putem călăuzi întreaga viață, gândindu-ne prioritar la binele nostru, fără a lua în considerare binele celorlalți și mai ales a lua în considerare voia lui Dumnezeu.

Cei mai mulți dintre noi trăim cu mentalitatea lui Petru, în care interpretăm evenimentele din viața noastră ca bune sau rele, în funcție de efectele pe care le produc în legătură cu noi înșine.

Lección Domnului Isus, predată în mod practic chiar pe El însuși, a fost că noi trebuie să judecăm evenimentele din viața noastră în contextul mult mai larg al planului lui Dumnezeu.

Da, într-adevăr, confruntarea cu durerea și expunerea la suferință sunt experiențe neplăcute, dar uneori acestea sunt inevitabile, fiind în același timp parte a planului lui Dumnezeu, în vederea ajutării altora.

Puterea instinctului poate fi învinsă de o putere mai mare: puterea dragostei sau puterea sacrificiului, care se obține prin lepădare de sine.

Acest lucru este ilustrat când o mamă renunță la binele propriu pentru a pune pe primul loc binele copiilor ei. Este ceea ce se întâmplă când soldatul merge la război, sacrificându-și viața lui, ca să îi salveze pe alții. Este gestul pilotului care duce avionul defect spre o zonă

nelocuită, prăbușindu-se odată cu el, ca să evite pierderea vieților celor care sunt la sol.

Cristos este imaginea perfectă a ceea ce înseamnă lepădare de sine. El a pus deoparte binele personal, acceptând planul lui Dumnezeu de a veni în lume ca să sufere și să moară, pentru ca noi să putem căpăta iertare și viața veșnică.

Așteptarea lui Cristos este ca a rândul nostru să renunțăm la dorința exclusivă de a urmări păstrarea vieții cu orice preț, mai ales dacă acest cost presupune să ne păstrăm viața pentru noi, fără să i-o încredințăm Lui.

Atunci Isus a zis ucenicilor Săi: **„Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze. Pentru că oricine va vrea să-și scape viața o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine o va câștiga.”** (Matei 16:24-25)

Cristos a subliniat că trăirea cu mentalitatea lepădării de sine, nu înseamnă nicidecum o viață ratată, dimpotrivă, înseamnă o viață câștigată. Abia când începem să trăim după voia și planul lui Dumnezeu, cu lepădare de sine, cu credință în Cristos, transformați și modelați de El, din renunțarea noastră la sine, viața altora va fi îmbogățită și schimbată, iar noi binecuvântați cu câștigarea a ceea ce nu eram în stare să dobândim, dar am căpătat prin lepădare de sine ca un dar din partea Domnului.

pastor Daniel Chereji

Continuare din pag. 1

CÂȘTIGURI

„Dar lucrurile, care pentru mine erau câștiguri, le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos.” (Filipeni 3:7)

Oricum ne-am imagina noi lumea și oamenii care au trăit cu mult timp înaintea noastră, un lucru este cât se poate de sigur: atragerea irezistibilă a omului față de materialism a fost cel puțin la fel puternică precum cea din zilele noastre. Și pe vremea lui Pavel, ca și în vremea noastră, oamenii erau preocupați, în primul rând, de statutul lor social, de starea lor materială, de privilegiile pe care le-ar fi putut obține (uneori prin orice mijloc!) și, în general, de tot ceea ce Evanghelia numește „strălucirea” acestei lumi.

Nici Pavel, înainte de convertirea sa, nu a fost scutit și ocolit de toate acestea. El însuși își prezintă biografia, neuitând să precizeze că principala sa preocupare, încă din tinerețe, a fost să-și construiască un statut care să-i asigure autoritatea și respectul cuvenit în mijlocul societății din vremurile acelea. Originea sa (din neam regesc), educația sa (la cea mai prestigioasă școală rabinică din vremea aceea), slujba pe care o căpătase (era fariseu, foarte probabil chiar membru în Sanhedrin), toate acestea îi promiteau o carieră și o viață socială care era cu mult deasupra majorității poporului din care făcea parte.

Dacă ai fi avut ocazia să porți o discuție cu tânărul Saul, înainte de întâlnirea sa cu Cristos, și l-ai fi întrebat dacă consideră că toate privilegiile legate de statutul său social i se cuvin, cu siguranță că răspunsul său clar și răspicat ar fi fost „da”, iar motivația ar fi fost că și le-a câștigat prin muncă grea și cinstită. Ai fi putut să nu-i dai dreptate? Foarte probabil că nu.

Și totuși, ce anume s-a petrecut în mintea și în inima lui Pavel imediat după convertirea sa, așa încât să poată face

afirmația de mai sus? Nu e nimic complicat, o spune chiar el: a comparat ceea ce primit din partea lumii, prin propriile strădanii, cu ceea ce a primit de la Dumnezeu, prin har. A pus în balanță, într-o parte lumea și toată strălucirea ei, iar în cealaltă parte pe Cristos și-atât. Și a constatat că diferența era de neimaginat, era infinită! Că nimic din toată această lume nu poate fi asemuit cu Cristos. Că nimic din această lume nu merită câștigat, indiferent cum și prin ce mijloace, dacă pentru asta înseamnă să nu-L ai pe Cristos.

Ceea ce ar trebui să ne fie clar și nouă astăzi, cei care trăim în mijlocul unei lumi mult schimbate la înfățișare față de lumea din timpul lui Pavel, dar la fel de preocupată de ceea ce-i preocupa pe oameni și atunci, este că Domnul Isus Cristos nu și-a schimbat nicidecum, niciodată așteptările Sale de la cei ce sunt chemați să poarte numele de ucenici ai Săi. Și astăzi, ca și acum două mii de ani, Cristos are aceeași chemare:

„Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze. Pentru că oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine, o va câștiga. Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul? Sau, ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?” (Matei 16:24-26)

Claudiu Lupu

